

Poroka cesaričine Štefanije.

Nesreča ne izbira. Tudi pred cesarskimi vrati se ne ustavi. Belgijska princesinja Štefanija je bila kot žena avstrijskega prestolonaslednika določena, da zasede enega izmed najponosnejših evropskih prestolov, avstrijski prestol. Toda nesreča je hotela drugače. Kruta smrt je pobrala Rudolfa ter vzela z njim Štefaniji moža, avstrijskim narodom prestolonaslednika. Štefanija je odslej živela le dobrim delom in svoji hčerki, nadvojvodinji Elizabeti.

Lani se je naenkrat raznesla po Avstriji in celem svetu novica, da namerava cesaričina Štefanija zopet skleniti zakonsko zvezo. Kmalu se je izvedelo tudi, kdo je izvoljenec njenega srca. Bil je ogrski grof Lonyay. Zadnji četrtlet dne 22. t. m. se je uresničilo, kar se je govorilo že delj časa o nameravani poroki. Cesaričina-nadvojvodinja Štefanija se je poročila z ogrskim grofom Elemerjem Lonyayem. Ženin je bil prej protestantske vere, a je v zadnjem času prestopil h katoliški veri. Pol ure pred poroko je bil birmovan po dvornem škofu dr. Mayerju. Poroka se je vršila v priprosti kapelici cesarskega gradu Miramare pri Trstu.

Razven ženina in neveste je bilo pri poroki navzočih 15 ljudi. Točno ob 11 uri je vstopila cesaričina-vdova Štefanija v kapelico in za njo ženin grof Elemer Lonyay s pričami. Pred altarjem jih je čakal dvorni škof dr. Lovrenc Mayer, ob njegovi strani dvorni kapelan msgr. dr. Aug. Fišer-Colbrie, dvorni kapelan tržaškega škofa Ludvik Cikovič in upravitelj župnije Contovello, v katero spada grad Miramare. Visoka dvojica je šla naravnost pred altar, kjer je dvorni škof začel uvodne molitve. Potem je imel kratek nagovor, v katerem je želel zakonski zvezi, ki se je sklenila iz ljubezni in čistega namena, neskajeno srečo. V oči Štefanijine so prilesketale pri teh besedah solze globokega ginjenja. Toda kmalu se je zopet osrčila, ko je dala ženinu roko ter storila zakonsko obljubo. Glasno je izrekla »da,« videlo se je, kakor bi hotela ta »da« posebno naglasiti. Še bolj odločen, jasen je bil »da« grofa Lonyaya. Po dovršeni poroki je bila sv. maša. Med mašo je igral na harmoniju ravnatelj mestne godbe Josip Rotter. Ko se je maša končala, vstala sta novoporočenca s klečalnikov. Dvorne gospe so pristopile k Štefaniji ter ji čestitale. Štefanija se jim je srčno zahvaljevala ter vsako poljubila v lice. Na to se ji približata grof Koloniewski in zdravnik dr. Auchenthaler, ter ji čestitata ter ji po-

ljubita roko. Potem sta odšla z ženinom iz kapelice naravnost v jedilnico, kjer je bila južina. Udeležili so se južine še grofice Gondrecourte, Palfi, Szecheny, grofi Koloniewski, Gabrijel Lonyay in zdravnik dr. Auchenthaler. Novoporočencem je došlo od vseh stani premnogo čestitk. Pristrčno je čestital naš cesar Franc Jožef. V čestitki se glasi tudi: »Upam, Štefanija, da bom imel kmalu priložnost, pozdraviti Te s Tvojim možem.« Razven avstrijskih nadvojvodov in nadvodinj, razven preštevilnih avstrijskih in ogrskih plemenitšev, čestitali so tudi nemška cesarica, mati Štefanijina belgijska kraljica Henrieta, angleški prestolonaslednik princ Walles in drugi.

Pri poroki je nosila na glavi nakit iz brilantov, darilo našega cesarja, okoli vratu pa 4 nize, 3 iz brilantov, enega iz biserov, zadnji darilo ženinovo. Obležena je bila nevesta v siv crpe de Chine z benečanskimi čipkami. V rokah je držala krasen šopek, katerega je naročil ženin na Reki. Grof Lonyay je prišel v črnem oblačilu in z belo zavratnico. Na ženitovansko potovanje gresta v Italijo in bosta na velikonočni teden bivala v Rimu.

Grof Lonyay je iz stare ogrske plemenitaške obitelji. Njegova mati še živi. Grof Lonyay je za glavo manjši od grofice Štefanije in listi pišejo, da je lep, ljubeznjiv in vrlo olikan mož. Skupni letni dohodki zakoncev Lonyay znašajo 150.000 gld., torej za vsak dan povprečno 410 gld.

Avstrijski narodi želijo visokima novoporočencema obilo sreče.

Politični ogled.

Deželni zbori so začeli svoje delovanje. V štajarskem deželnem zboru manjkajo slovenski poslanci, le na hodnikih je videti tu in tam slovenski deželni odbornik Robič. Nemški poslanci se zbirajo okoli njega ter ga radovedno izprašujejo, zakaj Slovenci ne pridejo v deželni zbor, kaj sploh nameravajo. Posl. Robič se jim smeji in jim odgovarja le z dovtipi. Zadnji ponedeljek je deževalo, ko je imel deželni zbor prvo sejo. Slovenskih poslancev ni bilo. Nemški poslanci si poiščejo Robiča, ter ga izprašujejo: »Kje so Vaši slovenski tovariši?« Robič: »Ne morejo priti, na slovenskem Štajarju grozno deži.« In nemški poslanci so zopet izginili. Sicer pa na Slovenskem Štajarju res deži, in sicer padajo hude obsodbe na postopanje nemške večine in deželne vlade z nami Slovenci. Spodnještajarski Slovenci nočejo poznati več Gradca.

Zato odobravajo, da slovenski poslanci svojega izstopa niso naznanili deželnemu zboru, ampak samo volilcem. Kaj nam mari deželni zbor v Gradcu? Slovenci hočejo samoupravo!

Graški Nemci morajo vedno kake nemumnosti vganjati. Sedaj jih vganjajo proti redemptoristu Freundu, ki ima propovedi v mestni cerkvi. Kričijo po ulicah in prepevajo pesmi. Vlada ničesar ne stori. Saj ve, da se katoliška nemška stranka niti za katoliške duhovnike ne upa potegniti. Lani so pretepali katoliške duhovnike v Celovcu, a katoliška stranka in vlada se nista zmenili za to.

Volilna preosnova za dunajski mestni zbor je dobila najvišje potrjenje. Liberalci so zahtevali, naj se sedaj občinski zbor razpusti, da se bo volilo po novem volilnem redu. Ministerski predsednik pa ni hotel ugoditi njih želji. Moč liberalcev je že tako majhna, da se ni treba več ozirati na nje.

Domoljubje avstrijskih Nemcev. Češko nemško narodno društvo je imelo zadnjo nedeljo v Pragi svoj shod. Govoril je tudi poslanec Iro. Ker pa je naslednji govornik začel nesramno napadati presvitlega cesarja, je vladni zastopnik šod razpustil ter govornika vzel s seboj v luknjo. Med Nemci vedno bolj gineva avstrijsko domoljubje in zato je vsakemu Slovencu treba pozornim biti v občevaranju z Nemci.

Prvi narodni klub v ogrski državni zbornici so si osnovali nemški Saksonci, to se pravi, poslanci sedmogrških Nemcev. Doslej so se zastopniki različnih narodnosti skrivali pod perotni mažarskih strank, odslej pa bo bržkone drugače. Narodni zastopniki se bodo začeli zbirati v svoje klube. Prvi korak so storili Saksonci. Narodna zavest, ki so jo tako dolgo pokrivali Mažari s pelom praznih fraz, mora enkrat tudi na Ogrskem vzplamteti.

Začrtnjeni Črnogorci. Nemški listi, posebno avstrijski nemški listi so že dolgo lagali, da na Črnigori denarno stanje ni v redu, da se nahajajo velike nerednosti. Rusija, ki je zaščitnica te majhne, a junaške države, je poslala posebne strokovnjake v Črnogoro, da preišče, koliko je resnice na tem pisarjenju in govorjenju. Našel je, da je denarno stanje na Črnigori v najlepšem redu in da so nemški listi po stari navadi zopet nesramno obrekovali. Noben slovanski narod torej ni varen pred hudobnimi jeziki nemških časnikaarjev.

Vojska v Južni Afriki. Buri so imeli zopet majhno srečo. Pri Bethulie so premagali angleskega generalnega lajtnanta Ga-

na nekaj dnij in Vam hočem prinesiti kos komisa, da bodele vedeli, kakšen okus imaj če se me ne bo med potom lotilo poželjene, po njem. Vi oče ste sicer bili sami pri vojaki, a vem, da ga bodele radi zopet pokusili. Nosili ste tudi dve zvezdi, na vsaki strani eno. Meni so obljubili, da bom avanziral za poddesetnika ali »frajtarja,« ker znam zelo dobro eksercirati, posebno pa pri korakanju treskati ob tla, da bi s peto še tisti trdi suhor (cvibak) zdrobil, kterege moram včasih glodati, ker drugega nimam. Zdaj Vas pa vse vkup pozdravi Vaš hvalježni sin

Juri.

III.

«Dobro jutro, Čudak!»

«Bog ga daj! Si vendar le prišel, kakor si mi bil obljubil. Šimon, Ti si mož-beseda; nate se sme vsakdo zanesti. Res me veseli, da sem dobil tako poštenega in zanesljivega pomagača, ki se ne vlačí pri delu počasi od enega konca bruna do drugega, kakor bi ga grizlo. Ljudje, pri kterih si že delal, so mi večkrat pravili, da si vesten delavec. Zato Ti pa tudi radi plačujejo, kolikor zahtevaš, ker vedó, da si si zaslužil. Veš, Šimon, šel sem enkrat po zaslužek v grad, kterege gospodu sta sadila moja dva mlajša sina po gozdnih planotah mlado borovje itd. Bil

sem sedaj ravno namenjen v trg in sem hotel med potom tudi to opraviti. Mimo gredoč sem videl pri neki hiši dva tesarja — bilo je ob dveh popoldne — ko sta prihajala od kosila. Legla sta na trato pod košato lipo, basala vsak svojo pipo tako dolgočasno, da sem si mislil: ta dva služita in strežeta bolj svoji navadi nego gospodarju, ki ju je najel. — Še to ti moram povedati, kako je bilo v gradu. Nikdar bi ne bil mislil, da je gospoda tako ošabna in ohola. Ko sem stopil v sobo, kjer se je delavcem izplačevalo, čakalo je tam že precej ljudi. Grajščak sam je sedel za nizkim železnim omrežjem, da bi ne mogel nikdo blizu. Ker se mi je mudilo, priril sem se skozi ljudi ter sem hotel stopiti prek omrežja in izplačevalca prositi, naj mene prej odpravi nego druge. Kaj misliš! Zavpil je nad menoj, da sem takoj potegnil nogo zopet nazaj. In glej! Ta spaka me je pustila čakati, da sem prišel najzadnji na vrsto. Bila sva sama. Tedaj še le mi je začel ušesa polniti in levite brati. Hotel sem se opravičiti in rekel:

«Gospod, saj Vam nisem hotel nič zalega storiti. Pošten človek sem; drugače bi ne bil nosil pri vojaki dveh zvezd. Mene so tam zelo obražali...»

«Molči!» se je zadril in mi vrgel denar pod noge, da sem ga moral iskati po vseh

kotih. Kaj sem si hotel? Spravil sem se iz sobe, kakor bi me bil kdo s kropom polil. Zunaj sem še vlekel pri ključavnicí na uho, če se kaj mrmra zlodej. Slišal nisem nič drugega nego evenk denarja in pri tem mislil na svoj stroj. Vesel sem bil, ko sem dihal zopet na prostem. Celi teden mi je hodila ta spaka po glavi, še v sanjah me je vznemirjala. Zarotil sem se, da mu ne grem več pred oči, ko bi tudi ne vem kaj bilo.»

Med tem je iskal svoje orodje in peljal Šimona v delavnico, kjer je ležal potrební les že pripravljen. (Dalje prih.)

Smešničar.

Trajno blago. Žid je hvalil svoje blago neki ženski, rekoč: »To blago je za večnost in potem je daste lahko še obrniti!»

Mati: »No Matijček, ali so te katehet že vprašali v šoli, kdo je bil prvi človek na svetu. — Matijček: »Ne, mamica; to so že sami vedeli.«

Dober zagovornik. Sodnik: Zatoženec! Imate li zagovornika? Zatoženec: Svojo ženo sem prignal s seboj; ta ima jezik za tri dohtarje!»